

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ТЕХНОЛОГІЧНОЇ ПОЛІТИКИ ІННОВАЦІЙНИХ КОМПАНІЙ НА МІЖНАРОДНОМУ РИНКУ

Сучасна сфера технології характеризується тим, що в ній закладаються найбільш істотні конкурентні переваги довготривалої дії. Інтернаціоналізація діяльності фірми дозволяє використовувати національні відмінності для досягнення цілей фірми і в цій сфері.

Розроблені в міжнародному менеджменті методики і моделі ухвалення рішень дозволяють сформувати *технологічну політику* фірми, відповідну ринковій позиції і завданням розвитку МНК. При цьому враховуються не тільки технічні і економічні аспекти, але і специфіка національних управлінських систем.

Технологічна політика компаній визначається значною кількістю чинників. Її реалізація пов'язана з взаємодією учасників, що мають всілякі, деколи протилежні інтереси. Особливої важливості набувають управлінські технології, що дозволяють поєднувати глобальний підхід із задоволенням локальних інтересів. Цій меті служать моделі вибору місць розміщення і альтернативних шляхів технологічного розвитку, методи планування і фінансування міжнародних НДДКР.

Технологічні революції перетворили підприємницьке середовище. Сучасне ринкове середовище характеризується тим, що технології змінюють ринок, формуючи нові потреби і видозмінюючи пов'язані технологічні ланцюжки. Швидкість змін кидає виклик традиційним методам управління. Сьогодні недостатньо орієнтуватися тільки на попит. Слід виявляти потреби, що зароджуються. Ринок інтелектуальної власності відіграє все більш важливу роль у розвитку міжнародного бізнесу.

У сучасній міжнародній економіці технологічні нововведення фірми стає основним джерелом її конкурентоспроможності.

Технологічна політика – це принципи і дії, на підставі яких відбираються, розробляються і упроваджуються нові продукти і технологічні процеси. Основні завдання технологічної політики фірми такі:

- *моніторинг науково-дослідних досягнень* у країні і в світі, а також загальних технологічних тенденцій;
- *стимулювання постійного підвищення освітнього і кваліфікаційного рівня* персоналу компанії;
- визначення чинників, що сприяють *інноваціям*;
- формування *організаційної структури* підприємства, сприятливої для інноваційного процесу і мотивації персоналу;
- *узгодженість дій* різних підрозділів компанії щодо проведення НДДКР.

У новій економіці розвиток технологій — основна рушійна сила економічного зростання фірми. Закономірності технологічного розвитку зводяться до таких:

- *нова технологія виникає* в комплексі з іншими;
- кожен технологічний комплекс складається із взаємодоповнюючих *базових технологій*;
- базова технологія — основа багатьох *прикладних технологій*;
- прикладні технології використовуються для *модернізації* існуючих виробництв.

Новий етап технологічного розвитку полягає в тому, що розвиваються блоки: інформаційно-комунікаційний, енергетичний, нано- і біотехнологічний, нових матеріалів. *Інтернаціоналізація НДДКР* направлена на зниження ризиків і підвищення ефективності власної діяльності шляхом створення таких переваг:

- вона *полегшує* доступ до дефіцитних ресурсів;
- вона *наближає* компанію до її споживачів;
- вона *полегшує* доступ до ринку;
- вона здійснюється з метою *зниження витрат і ризиків*;
- вона *обходить* законодавчі обмеження шляхом перенесення досліджень в іншу країну.

Традиційна більшість компаній застосовує два класичні типи проведення технологічної політики:

- політика глобального центру;
- політика поліцентризму.

Останніми роками більшого поширення набувають нові методи, здійснення технологічних змін. Ці методи можна поділити на два типи:

- розподілена система технологічного розвитку;
- інтегрована система технологічного розвитку.

Технологічна політика першого типу враховує використання ресурсів національного відділення в цілях створення інновацій не тільки для місцевого ринку, але і для розповсюдження їх на всесвітній основі. Це дозволяє менеджменту МНК об'єднати інноваційні ресурси всіх дочірніх фірм і використовувати їх для всієї корпорації. Виникає необхідність координації діяльності у сфері НДДКР, що значно підвищує ефективність використання інноваційних ресурсів.

Завдання менеджменту МНК полягає не в сприянні розповсюдженню того або іншого типу інноваційного процесу, а в *пошуку і впровадженні таких організаційних систем*, які сприяли б забезпеченню ефективності всіх цих процесів.

Підвищення ролі технологій в розвитку економіки примушує по-новому поглянути на ефективність великих мультинаціональних корпорацій.